

LA INCOMPETÈNCIA I LA MALA GESTIÓ FAN QUE ES DESTININ RECURSOS A COSES TOTALMENT INNECESSÀRIES

Antoni Abad

President de la patronal Cecot

Les fal·làcies de l'estat del benestar

El concepte d'estat del benestar o *welfare state*, que coneixem avui en dia, no va aparèixer fins que no es va posar a la II Guerra Mundial, quan tots els governs, tant els socialdemòcrates d'esquerra com els conservadors de dreta, es van fer garants d'aquesta anomenada "conquesta social".

SEGONS L'OCDE, L'ESTAT del benestar ha de cobrir prestacions a la gent gran (pensions, serveis de dependència...), vidus sense cobertura (pensions, pagaments de funerals...), cobertures per incapacitat (incapacitat física o psíquica), salut (cobertura mèdica, etc.), família (permisos maternals i paternals, garanties salarials pre i postembaràs...), polítiques actives d'ocupació, atur (cobertura salarial, jubilacions, etc.) i altres polítiques socials (segells de menjar, habitatges d'protecció oficial, etc.).

NO OBSTANT AIXÒ, L'ESTAT del benestar que s'ha creat a Espanya en els més de 30 anys de democràcia no només ha assolit nivells europeus, sinó que, en algun cas, potser els ha exlaxat. La realitat és que l'estat s'ha anat encarregant cada vegada de més qüestions, passant de benefactor a mainadera i, finalment, sent progenitor, amb la consegüent retallada de llibertats, acceptada per les majories dominants. Un progenitor que ha estat excessivament protector, sense

fer entendre que era insostenible que hi hagués més gent vivint de l'estat, durant més temps, i menys gent dedicada a generar riquesa per sostenir-ho, durant menys temps.

ARA, PERÒ, LA GREU conjuntura econòmica ens ha obligat a repensar aquest contracte social. Existeix un cert acord que la situació és insostenible perquè com a país som bastant més pobres que no ens pensàvem i, perquè, a més, potser hem oblidat els veritables fonaments de l'estat del benestar que es basen en l'ajuda als que realment ho necessiten. El model actual l'hauríem de qualificar de clarament descompenyat. D'una banda, trobem nombrosos exemples de pràctiques que serien pròpies de l'estat del benestar però que no són dutes a terme per l'administració, sinó per la iniciativa privada. Obres de caritat i d'ajuda als desfavorits, realitzades per entitats privades com Càritas, ajuda a la dependència, feta per associacions com Amics de la Gent Gran o Talita, serveis com els que fa la Creu Roja, i un llarg etcètera. Per contra, fruit de la incompetència i la mala gestió, es destinen recursos per a coses totalment innecessàries o molt discutibles, des de la publicitat institucional, la majoria de les vegades absolutament supèrflua, passant pels grups sobreprotegits, com funcionaris improductius, prejubilats de cinquanta-pocs anys, la sagnant ILT, provocada més que res per la mala gestió i or-

S. SOMEKAWA

ganització de la sanitat, que fa que alguns treballadors estiguin cobrant la baixa més temps del que és necessari; la proliferació d'estudis, càrrecs públics, assessors i organitzacions que depenen de l'estat; les infraestructures de tot tipus amb un ús escassíssim (pavellons municipals, determinats aeroports...), fins a arribar als falsos desocupats, l'economia submer-

gida i en general tot el frau fiscal.

TOT AIXÒ QUE HEM MENCIONAT no correspon a pràctiques pròpies de l'estat del benestar, sinó que és, simplement, llençar els diners i per tant és una autèntica fal·làcia. Actualment, Espanya és el cinquè estat de la Unió Europea en què les empreses estan sotmeses a més càrrega fiscal,

“La solució, al meu entendre, no és posar fi a l'estat del benestar, sinó organitzar millor l'ús dels diners de tots”

amb una mitjana del 56,9% sobre els beneficis, segons dades publicades pel Banc Mundial en el *Doing Business 2010*. En definitiva, no és una qüestió de recaptar més, sinó de gestionar millor.

LA CRISI DE L'ESTAT del benestar i les subsegüents reformes econòmiques que comporta faran canviar la base de l'estructura econòmica i l'estructura del sector públic. La solució, al meu entendre no és posar fi a l'estat del benestar, sinó organitzar millor l'ús dels diners de tots i, en certa manera, tornar a la filosofia que el va inspirar en els seus inicis i que estava basada en un reequilibri social i, sobretot, en la protecció dels més febles, aquells que realment no es poden valer per si mateixos.

Conseller, busqui'm a Andorra

Lluís Anton Baulenas

Escriptor

Gairebé amb nocturnitat i traïdoria, el nou govern de la Generalitat ha eliminat la Secretaria General de Política Lingüística, l'ha rebaixada de nou a l'estatus anterior, el de l'era pujo-lista, de simple direcció general, i el que és pitjor,

l'ha retornada al Departament de Cultura. La raó, la retallada del pla d'austeritat. Un dels encerts del tripartit va ser adonar-se que la política lingüística havia de ser un afer interdepartamental. Veníem dels famosos vint-i-pocs anys de govern convergent en què el fet de tenir-la arraconada a Cultura feia que hi hagués sovint contradiccions clamoroses en la mateixa acció de l'executiu: així, ens trobàvem consellers

de la Generalitat que declaraven en castellà davant la justícia, a Barcelona, departaments del govern català que subvencionaven actes, fires comercials, congressos, etc. sense ni tan sols exigir que el català hi fos present, almenys de manera paral·lela al castellà... Aquest darrers set anys, el fet que la política lingüística estigués adscrita a vicepresidència i que tingués rang de secretaria general comportava una

coordinació gairebé obligatòria entre tots els departaments i la garantia que la qüestió podia anar directament a les reunions del consell executiu. Ara, sent una direcció general més, dependrà de la fermesa del conseller de Cultura imposar-hi la presència d'aquest tema fonamental. Sempre, però, partint de la base que cada conseller podrà fer i desfer de la manera que vulgui al seu departament.

Es tracta d'un veritable pas enrere en el pitjor moment, amb la política lingüística rebregada i escapçada pel Tribunal Constitucional espanyol. Que el govern, en matèria de llengua, comenci amb un error tan gran es fa difícil de pair. Encara més si la supressió de l'esmentada secretaria s'ha fet per inconsciència o per ignorància. És una reculada tàctica tan grossa que sembla dictada pel pitjor dels enemics.

No tenim solució. Aviat començarà a ser hora d'anar passant cap a Andorra a morir lingüísticament, com si fos una mena de cementiri d'elefants lingüístic. Viuríem en un país on gairebé ningú ja no parlarà el català però on almenys totes les lleis l'afavoriran.

El conseller Mascarell és home de conviccions fermes, té determini i energia, per això sap que una cosa és la cultura i una altra, la política lingüística (que ha de ser interdepartamental). Li desitgem tota la sort del món. Ami, però, si em necessita, que comenci a buscar-me a Andorra.